

Of verblijf door arbeidsmigranten in recreatiewoningen vergelijkbaar is met wonen is niet relevant voor de belastingplicht voor de toeristenbelasting...

Rb. Oost-Brabant 12-07-2021, ECLI:NL:RBOBR:2021:3662, m.nt. A.W. Schep

Instantie

Rechtbank Oost-Brabant

Datum

12 juli 2021

Magistraten

Mrs. C.F.E. van Olden-Smit, M. de Vries, G.J. van Leijenhorst

Zaaknummer

20/2733

Noot

A.W. Schep

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS491208:1

Vakgebied(en)

Belastingen van lagere overheden / Gemeentelijke belastingen

Brondocumenten

ECLI:NL:RBOBR:2021:3662, Uitspraak, Rechtbank Oost-Brabant, 12-07-2021

Essentie

Of verblijf door arbeidsmigranten in recreatiewoningen vergelijkbaar is met wonen is niet relevant voor de belastingplicht voor de toeristenbelasting.

Uitspraak

Uitspraak

in de zaak tussen

[naam 1] B.V., te [vestigingsplaats], eiseres

(gemachtigde: [naam 2]),

en

de heffingsambtenaar van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder

(gemachtigden: mr. A.J. van Griethuizen en J.W.A. Roest).

Procesverloop

Verweerder heeft aan eiseres op 10 juli 2020, voor het belastingjaar 2019, een (definitieve) aanslag toeristenbelasting (met het aanslagnummer [nummer]) opgelegd ter hoogte van € 89.417,95.

Bij uitspraak op bezwaar van 24 augustus 2020 (hierna: de bestreden uitspraak) heeft verweerder de aanslag gehandhaafd.

Eiseres heeft tegen de bestreden uitspraak beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 15 december 2020 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek op de zitting heeft via een beeldverbinding (skype) plaatsgevonden op 1 juni 2021. Eiseres heeft zich laten

vertegenwoordigen door mr. B. Bollen en [naam 4]. Ook is verschenen [naam 3]. Verweerder heeft zich laten

vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

Overwegingen

Feiten

Eiseres, een besloten vennootschap, drijft een onderneming die zich bezighoudt met de verhuur van onroerend goed. Op het terrein van Recreatiecentrum [naam 5], gelegen aan [adres] te [vestigingsplaats], huurt eiseres in totaal 41 recreatiebungalows. Eiseres verhuurt deze recreatiebungalows aan VOF [naam 6] en/of in een enkel geval aan derden. Ten aanzien van het houden van verblijf (in de recreatiebungalows) van personen die niet als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven is eiseres aangeslagen voor toeristenbelasting over het belastingjaar 2019.

Naar aanleiding van een informatievordering van verweerder heeft eiseres op 5 juni 2020 informatie verstrekt over het aantal door haar verhuurde recreatiewoningen en het aantal overnachtingen in 2019. Voor het jaar 2019 heeft eiseres in totaal 57.689 overnachtingen in de recreatiebungalows opgegeven. Op 10 juli 2020 heeft verweerder de in het procesverloop vermelde aanslag toeristenbelasting 2019 opgelegd, die naar dit aantal overnachtingen is berekend.

Geschil en beoordeling

1.

In geschil is of de aanslag toeristenbelasting voor het belastingjaar 2019 terecht en tot het juiste bedrag aan eiseres is opgelegd.

2.

In artikel 224, eerste lid, van de Gemeentewet is opgenomen dat toeristenbelasting kan worden geheven ter zake van het houden van verblijf binnen de gemeente door personen die niet als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven. Het tweede lid van dit artikel biedt de ruimte om deze belasting te heffen van degene die gelegenheid biedt tot verblijf, aangezien in dat lid is opgenomen dat indien ervoor gekozen is om de belasting te heffen van degene die gelegenheid biedt tot verblijf, laatstgenoemde bevoegd is de belasting te verhalen op degene ter zake van wiens verblijf de belasting verschuldigd wordt.

3.

De Verordening toeristenbelasting 2019 van de gemeente Reusel-De Mierden (hierna: de Verordening) die van toepassing is op het belastingjaar 2019 is in lijn met voornoemde bepaling uit de Gemeentewet. Voor zover hier van belang worden daaruit de volgende bepalingen geciteerd.

“Artikel 2. Belastbaar feit

Onder de naam “toeristenbelasting” wordt een directe belasting geheven voor het houden van verblijf met overnachting binnen de gemeente tegen een vergoeding in welke vorm dan ook door personen die niet als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven.

Artikel 3. Belastingplicht

1. Belastingplichtig is degene die gelegenheid biedt tot verblijf als bedoeld in artikel 2.
2. De belastingplichtige is bevoegd de belasting als zodanig te verhalen op degene die verblijf houdt als bedoeld in artikel 2.
3. Als er geen persoon is aan te wijzen die gelegenheid biedt tot verblijf, is degene belastingplichtig die verblijf houdt als bedoeld in artikel 2.

Artikel 5. Maatstaf van heffing

De belasting wordt geheven naar het aantal overnachtingen in het belastingjaar. Het aantal overnachtingen wordt gesteld op het aantal overnachtende personen vermenigvuldigd met het aantal nachten.

Artikel 6. Belastingtarief

Het tarief bedraagt per persoon, per overnachting € 1,55.”

4.

Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres op 41 op het terrein van recreatiepark [naam 5] gelegen recreatiebungalows, gelegen in de gemeente Reusel-De Mierden, in 2019 tegen vergoeding gelegenheid tot verblijf heeft geboden aan personen die niet als ingezetene zijn ingeschreven in de basisregistratie personen. Het aantal overnachtingen van 57.689, waarnaar deze aanslag is berekend, is evenmin in geschil.

5.

Eiseres voert allereerst aan dat zij geen toeristenbelasting verschuldigd is omdat allen die verblijf houden in de 41 recreatiewoningen woonachtig zijn in [woonplaats] .

6.

Deze beroepsgrond faalt. Het belastbare feit is in artikel 2 van de Verordening zo omschreven dat elk feit dat volgens artikel 224 van de Gemeentewet belastbaar is, ook volgens de Verordening belastbaar is. Bij de vraag of toeristenbelasting kan worden geheven is onder meer relevant of de persoon al dan niet in de basisregistratie personen staat geregistreerd. In dit geval staan de door eiseres tijdelijk gehuisveste personen, arbeidsmigranten, niet in de basisregistratie personen geregistreerd, zodat verweerder voor de betreffende overnachtingen in de bungalows op het recreatiepark toeristenbelasting kan heffen.

7.

Eiseres heeft verwezen naar jurisprudentie (waaronder de uitspraak van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 29 juni 2018 (ECLI:NL:GHSHE:2018:2787 (*Red.: Belastingblad* 2018/314)), de arresten van de Hoge Raad van 4 mei 2018 (ECLI:NL:HR:2018:678) en van 16 september 2016 (ECLI:NL:HR:2016:2085 (*Red.: Belastingblad* 2016/464, m.nt. G. Groenewegen)), en de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 12 februari 2020 (ECLI:NL:RBROT:2020:2023) die gaat over de vraag wanneer sprake is van "wonen" en heeft daaruit geconcludeerd dat ook als men niet met een adres in de gemeente is ingeschreven in de basisregistratie personen er sprake kan zijn van "wonen".

8.

Naar het oordeel van de rechtbank gaat deze uitleg van de uitspraken, waarnaar eiseres verwijst, eraan voorbij dat voor de belastbaarheid (met toeristenbelasting) volstaat dat verblijf is gehouden door personen die niet als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven. Anders dan eiseres kennelijk meent is voor die belastbaarheid niet vereist dat er geen sprake is van "wonen" in de gemeente.

9.

De rechtbank stelt daarmee vast dat het belastbare feit zich heeft voorgedaan en dat eiseres als degene die die gelegenheid biedt tot het verblijf – in beginsel – belastingplichtig is voor de toeristenbelasting.

10.

Eiseres is voorts van mening dat heffing van toeristenbelasting niet mogelijk is omdat de gemeente niet, op verzoek of ambtshalve, heeft voldaan aan de op haar rustende verplichting om de personen die in de 41 bungalows verbleven in te schrijven in de basisregistratie personen. Deze stelling geldt in elk geval ten aanzien van de verblijfhouders die niet zijn ingeschreven. Sommige verblijfhouders zijn wel ingeschreven in de basisregistratie personen en daarom is volgens eiseres ook sprake van strijd met het gelijkheidsbeginsel. Ook om deze reden mag verweerder geen toeristenbelasting heffen.

11.

De rechtbank volgt eiseres niet in dat standpunt. Nog daargelaten dat (het college van burgemeester en wethouders van) 'de gemeente' niet als partij in het onderhavige geding kan worden aangemerkt, is er geen rechtsgrond op grond waarvan de gemeente gehouden zou zijn de betreffende verblijfhouders in te schrijven in de basisregistratie personen. Dit vormt dan ook geen reden om voor het houden van verblijf in de door eiseres verhuurde 41 bungalows geen toeristenbelasting te heffen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de rechtbank Zeeland-West-Brabant van 4 augustus 2016 (ECLI:NL:RBZWB:2016:4902 (*Red.: Belastingblad* 2017/12)), in stand gebleven in hoger beroep (uitspraak van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 16 februari 2018 (ECLI:NL:GHSHE:2018:682 (*Red.: Belastingblad* 2018/207)) en cassatie (uitspraak van de Hoge Raad van 21 december 2018 (ECLI:NL:HR:2018:2398 (*Red.: Belastingblad* 2019/30)). Dat, zoals eiseres stelt, sommige verblijfhouders wel als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel.

12.

Gelet op het voorgaande is de aanslag toeristenbelasting terecht en tot een juist bedrag aan eiseres opgelegd.

13.

Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Noot

Auteur: A.W. Schep

1.

De naamgeving van de toeristenbelasting scheidt regelmatig verwarring omdat deze ten onrechte veronderstelt dat enkel toeristisch verblijf belastbaar zou zijn. De heffing is door de wetgever echter vormgegeven als een algemene verblijfsbelasting. Bepalend voor het belastbare feit is dat de verblijfhoudende personen niet als ingezetene met een adres in de gemeente in de basisregistratie personen zijn ingeschreven. Om vervolgens tot een praktisch uitvoerbare heffing te komen, wordt het belastbare feit in belastingverordeningen van gemeenten in de praktijk beperkt tot verblijf tegen betaling en vaak ook tot verblijf in bepaalde typen onderkomens. Ook deze in de belastingverordening gemaakte keuzes kunnen het gevoel van willekeurigheid en onrechtvaardigheid van de heffing onder belastingplichtigen versterken. Dat leidt tot procedures. Zie in dat verband ook J.A. Monsma, 'Toeristenbelasting: weet iemand een betere naam?', *Belastingblad* 2014/146.

2.

In dit geval zijn de recreatiewoningen van belanghebbende vrijwel uitsluitend verhuurd aan een vennootschap onder firma voor de huisvesting van arbeidsmigranten. Doordat het objectief vast te stellen feit van het ingeschreven staan in de basisregistratie personen (hierna: BRP) bepalend is voor het belastbare feit, doet het motief van het verblijf (al dan niet toeristisch van aard) of de wijze waarop wordt verbleven niet terzake. Belanghebbende gaat er vanuit dat het motief van het verblijf wel in de weg staat aan de heffing van toeristenbelasting. Volgens belanghebbende is het verblijf van de seizoensarbeiders in recreatiewoningen niet belast omdat dit vergelijkbaar is met wonen. Zij beroept zich daarbij op uitspraken gedaan in geschillen over de zuiveringsheffing van waterschappen, de onroerende-zaakbelastingen, het arbeidsrecht en het kindgebonden budget. Zie voor de uitspraken waarop belanghebbende zich beroept r.o. 7.

3.

Momenteel geldt er geen wettelijke verplichting voor buitenlandse werknemers om zich in een gemeente in te schrijven dan wel hun verblijfplaats te registreren. Personen die korter dan vier maanden in Nederland verblijven voor werk kunnen zich (vrijwillig) inschrijven in de Registratie Niet-ingezetenen (RNI). Personen die langer dan vier maanden in Nederland verblijven zijn wel verplicht zich in de BRP in te schrijven (art. 2.4 lid 1 Wet BRP). De rijksoverheid heeft aandacht voor de vaak slechte werk- en leefomstandigheden van arbeidsmigranten. In 2020 is een zogenaamd Aanjaagteam Bescherming Arbeidsmigranten opgericht dat een rapport heeft opgesteld, getiteld 'Geen tweederangsburgers' en waarin verbetervoorstellen zijn gedaan. Een van de aanbevelingen is om beter zicht te krijgen op de arbeidsmigratie door het vastleggen in de BRP van de contactgegevens en tijdelijke verblijfadressen van arbeidsmigranten. Ook is een zorgverplichting voor de werkgever tot inschrijving in de RNI voorgesteld. Er is momenteel een Experimentenbesluit BRP in voorbereiding dat in de zomer van 2022 in werking zou moeten treden. Op basis daarvan zal worden geëxperimenteerd met de ontwikkeling van een sluitend proces voor de registratie van arbeidsmigranten. Zie in dat verband de kamerbrief van de Minister van BZK van 26 mei 2011, [Kamerstukken II 2020/21, 27859, nr. 153](#) en het verslag van een schriftelijk overleg met de vaste Kamercommissie, [Kamerstukken II 2020/21, 27859, nr. 155](#). In deze stukken wordt (nog) geen verband gelegd met de toeristenbelasting. Uit de wet vloeit voort dat wanneer arbeidsmigranten in de BRP zijn ingeschreven, terzake van hun verblijf geen toeristenbelasting meer geheven zal kunnen worden. Dat zou dan ook moeten betekenen dat de gemeente een hogere uitkering uit het gemeentefonds ontvangt voor deze nieuwe ingezetenen. Of dat ook het geval zal zijn, zal vermoedelijk afhangen van de uiteindelijke wettelijke vormgeving. Ik neem aan dat de VNG hier alert op is.

4.

Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld.